

Mitt Lärkan – våren 1966

För femtio år sedan irrade Björne Alshammar och jag runt i Storskogen i Sundbyberg. Vi var genom detta irrande en bra bit utanför vårt dåvarande bekvämlighetsområde. Vi tillhörde något som dåtidens sundbybergare kände till som ”Vegaplansgänget”. Vi lämnade några flickor på Storskogstorget och begav oss på vandring hemåt.

I slutet av Skogsbacken hade det skett vissa förändringar, en lokal som jag tror tidigare använts som tvättstuga, denna höll nu på att omvandlas till ett ställe där insyn ansågs störande. Genom draperier och målningar kunde man dock kika in och fantisera om vad som komma skulle.

Till min förvåning öppnades dörren vid försöket att kliva in, så Björne och jag stövlade in och tittade, det pågick febril aktivitet med både det ena och andra. Vi kände oss inte helt välkomna men blev inte utslängda, så något slags intresse hade vi skapat genom att kliva på.

Jag fick ett telefonnummer av en Pico och idéer om att börja med teater? Björne, som var basist i Hawks, tog inte teater på allvar och vi vandrade vidare. Hawks var ju mina polare, dock kände jag att bandet och Björne var på väg åt ett annat håll än jag.

Musikanterna i Hawks bestod vid den tiden av Curre Hammar, Björne Alshammar samt bröderna Lasse och Uffe Wettergren, de repade på Sundbybergs ungdomsgård, en liten villa i närheten av koloniområdet Vireberg (nuvarande industriområdet Vireberg). Bandet umgicks i kretsar där musik formades, vilket innebar att umgänget med Hawks kantades av ”klämkäcka möten med andra artister”, alla med Beatles som förebild och framtidsvision. Den musikaliska ”klämkäckheten” antog ofta former som jag inte var helt bekväm med och jag började fundera på om det kanske var dags att hitta nya polare. I slutet på sommaren ringde jag telefonnumret som jag fått av Pico och frågade om Lärkan behövde en ny kamrat.

Efter allt bankade, lyftande, limmande och målade stod föreståndaren Pico och kikade på den brunbrända muskulösa ungdomen som hon tillskrev andra talanger en enbart byggande. Hon som nu blivit känd för att fatta enbart demokratiska beslut tänkte att vi måste ju ha en dörrvakt – den där borde passa.

Skulle man på den tiden samla två spridda och en i klunga i Sumpan måste man skaffa tillstånd, en procedur som var välkänd. För att tillstånd skulle medges, oavsett om det serverades juice eller brännvin, måste cafévakter kallas in. Nu stod Pico (Marinella) där och värderade en lärkanvakt och jag funderade på om jag som minderårig kunde paras ihop med dessa fryntliga gubbar som kallades cafévakter.

På det viset fick jag alltså uppdraget ”ordinarie dörrvakt” innan jag hade en aning om vad detta skulle innebära. Dörrvakt är det sämsta jobb jag haft i mitt liv eftersom jag misslyckades med att bli en fryntlig cafévakt. Hade jag haft den erfarenhet jag har idag hade det förmodligen varit det bästa, dock sämst betalda.

Ingvar Anderson, juni 2016